

עמ"ת 13632/07/20 - מאגד אבו דאהוק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עמ"ת 13632-07-20 אבו דאהוק נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת תמר נסים שי
מאגד אבו דאהוק
העורר

נגד
המשיבה
מדינת ישראל
ערר על החלטת בית המשפט השלום בטבריה (כב' השופט י. נבון) מיום 17/06/20 בתיק מ"ת
30971-05-20

החלטה

בפניי ערר על החלטת בית המשפט השלום בטבריה (כב' השופט י. נבון) מיום 17/06/20, במסגרתה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים כנגדו.

תמצית דרושה:

1. ביום 14/05/20, הוגש לבימ"ש קמא כתב אישום כנגד העורר, המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, התפרצות לבית עסק, החזקת כלי פריצה, התפרצות לרכב, גניבת רכב, חקלאי גניבת כלי/אמצעי/תוצר עבודה, הכשלת שוטרים, הסתייעות ברכב לביצוע פשע, הכל בצוותא עם אחרים.

2. על פי עובדות כתב האישום במסגרת האישום הראשון, במועדים שונים נכנסו לישראל העורר ושניים נוספים - כולם תושבי הרשות הפלסטינית, שלא כדין. ביום 04/05/20 הגיעו העורר והאחרים לקיבוץ חפציבה כשהם רעולי פנים, פרצו את הגדר ההיקפית של הקיבוץ, ניגשו למשרדי גידולי השדה, פרצו את מנעול הכניסה לחניה ואת דלת הכניסה למשרדים, נטלו מהם מפתחות רכב ומפתחות לטרקטור, פרצו למשרד נוסף ולקחו משם כלי עבודה שונים, ניגשו אל הרכב שאת מפתחותיו נטלו והניחו את הכלים בארגז הרכב. העורר ואחר המואשם עמו בכתב האישום נהגו את הרכב לעבר שטחים חקלאיים סמוכים, עד שהרכב נעצר לאחר שאזל ממנו הדלק. אחר נוסף שהיה עמם נסע בטרקטור לשטחים חקלאיים, שם עלה על טראסה וצירית ההיגוי נשברה, עובדה שאילצה את הנהג בו לנטוש את הטרקטור במקום ולהימלט.

במסגרת האישום השני - נטען כי למחרת היום (ביום 5.5.20) הגיעו העורר ושני האחרים ליישוב שדה תרומות, לחניית ביתו של המתלונן שבבעלותו רכב, וגנבו את הרכב שהיה במקום. העורר והאחרים נסעו למעבר בזק,

שם המתינו להם שוטרים שחסמו את מסלולם. משהבחינו העורר והאחרים בשוטרים - ביצעו סיבוב פרסה, תוך שהם עולים על דוקרנים שנפרסו במחסום, עלו על אי תנועה ונמלטו מן המקום בכיוון הנסיעה הנגדי. בהמשך נמלטו לעבר שטח חקלאי פתוח בעוד השוטרים דולקים אחריהם. בתוך השטח עצרו את הרכב ונמלטו רגלית, תוך שהם משליכים כפפות ופנס שהיה ברשותם, עד שנעצרו על ידי המשטרה.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר העורר ונאשם נוסף עד תום ההליכים. העורר שבפני טען כי הראיות שנאספו בעניינו הינן ראיות נסיבתיות המגלות חולשה רבה ועתר לשחרורו לחלופה. משכך - שמע בימ"ש קמא את טענות הצדדים והכריע תחילה לענין הראיות.

אף שהערר שלפני אינו בהקשר של הראיות והעורר מיקד טיעונו בחלופה בלבד, אציין בתמצית, כי לאחר שעיין בחומר הראיות ובחן את טענות הצדדים, קבע בית המשפט קמא, בהכרעה סדורה ומפורטת, כי על אף התשתית הנסיבתית קיימות ראיות שונות המובילות, בשלב לכאורי זה, למסקנה הגיונית אחת, לפיה העורר והאחר מעורבים במה שיוחס להם בכתב האישום.

מכאן פנה בית המשפט קמא לבחינת עילות המעצר. לקביעתו, אף שעבירות הרכוש אינן מקימות עילת מעצר סטטוטורית, הרי שאין מחלוקת, כי אף עבירות אלה, שעה שהן מבוצעות באורח שיטתי ובהיקף ניכר, תוך התארגנות של מס' עבריינים או שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים יכולות להקים עילת מעצר (בש"פ 5431/98 **פרנקל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (4) 268).

במקרה כאן, כך לקביעתו, עסקין בחוליית מבצעים שכללה שלושה אנשים משטחי הרשות שנכנסו ללא היתר כדין לישראל, ביצעו מס' עבירות באירועים נפרדים ובמתחמים חקלאיים, במהלכם גנבו רכוש, כלי עבודה וציוד חקלאי, וכן כלי רכב המשמשים את החקלאים לצרכי עבודתם. עסקין בעבירות שהפכו זה מכבר ל"מכת מדינה", ושעל פי מצוות המחוקק יש להחמיר בהן.

עוד נקבע, כי העורר והאחרים פעלו בשיטתיות ותחכום ולאחר תכנון מוקדם, תוך גילוי יוזמה ותעוזה, התארגנו יחדיו והצטיידו מראש באמצעים, לרבות טלפונים מבצעיים ללא בעלים, על מנת להקשות על זיהוים. העורר והאחרים נכנסו לישראל ככל הנראה בחסות החשיכה וביצעו את מעשיהם. כל אלה מלמדים על מסוכנות רבה הנשקפת מהם, לרכוש הציבור ולבטחונו.

על עוצמת המסוכנות הוסיף בית המשפט קמא ולמד ממעשיהם, שלאחר עבירות ההתפרצות והגניבה, שעה שנמלטו מן השוטרים, על אף שהבחינו בהם, לא נרתעו מהמחסום, נהגו בצורה פרועה ולא נרתעו מהמרדף אחריהם עד שנתפסו ונעצרו.

4. אף שגם בעניינו של מי שהינו תושב רשות ניתן לבחון את האפשרות לחלופה למעצר מאחורי סורג

ובריח, הרי שבענין זה, נוכח המסוכנות הרבה הנשקפת מהעורר והחשש להימלטות מאימת הדין, לא ראה בית המשפט קמא בחלופה שהוצעה - הפקדה כספית וחתימת ערבים תושבי ישראל, אשר לא התייצבו לדין, די כדי לאיין את עילות המעצר. בנוסף למסוכנות העולה מנסיבות האירוע, לעורר עבר פלילי, שאף שהינו מרוחק יחסית, הרי שהוא בגין עבירות דומות ולפיכך רלבנטי לעניין כאן, ומעצים את המסוכנות הנשקפת. כן קיים בנסיבות ונוכח ההתנהלות חשש להימלטות מאימת הדין.

מכאן הערר שבפניי.

5. לטעמו של העורר, שגה בימ"ש קמא כאשר קבע כי לא ניתן לאיין את עילות המעצר בעניינו. עברו של העורר אינו מכביד. יתירה מכך, מדובר במעשים שבוצעו לפני יותר מעשור. אז אף שוחרר העורר ממעצר ולאחר מכן התייצב לדיונים ושב לרצות את עונשו. עוד נטען, כי בימ"ש קמא שגה כאשר קבע שהערבים לא התייצבו, שכן אילו היה חפץ בשמיעתם, הרי שהיה עליו לדחות את הדיון על מנת לאפשר התייצבותם. המעצר אינו בבחינת מקדמה על חשבון העונש, ומשניתן היה לאיין את המסוכנות בדרכים אחרות, לרבות בכל תנאי מכביד, ככל שייקבע, היה מקום לשקול זאת.

6. המשיבה מצדה סומכת ידיה על ההחלטה קמא ומבקשת שלא להתערב בה. לטעמה, המסוכנות הנשקפת מן העורר הינה במדרג גבוה, הן נוכח העבירות שבוצעו והן בנסיבותיהן. מדובר בעבירות שבוצעו במיומנות, בתחכום, בשיטתיות, בצוותא, ריבוי עבירות ובמס' מועדים; מכאן שלא ניתן לאיין את המסוכנות, אלא על דרך של מעצר מאחורי סורג ובריח.

דין והכרעה:

7. לאחר ששמעתי את הצדדים ולאחר שבחנתי את ההחלטה קמא, לא מצאתי כי נפלה שגגה כלשהי המצדיקה התערבותו של בית משפט זה.

בהחלטה סדורה ומנומקת קבע בית המשפט קמא כי מתקיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לעורר. אף שעסקינן בראיות נסיבתיות, הרי שאלה מובילות למסקנה הגיונית אחת לפיה העורר והנאשם הנוסף מעורבים במיוחס להם בכתב האישום. כאמור, לעת הזו אין חולק על קביעות אלה.

8. גם לעילות המעצר נתן בית המשפט קמא בהרחבה דעתו. בצדק הפנה לפסיקה בהקשרן של עבירות הרכוש, לפיה כאשר אלה מבוצעות בתחכום, בשיטתיות, בצוותא עם אחרים ותוך תכנון מראש, קמה עילת מעצר בגין מסוכנות. עוצמת המסוכנות כאן גלומה בנסיבות בהן בוצעו העבירות. כפי שקבע בימ"ש קמא, עסקינן בעבירות אשר בוצעו יום אחר יום, לאחר התארגנות, תכנון מראש והצטיידות

בכלים מתאימים, תוך גילוי יוזמה ותעוזה רבה (סעיף 42 להחלטה). הנזק שהסבו העורר והנאשם הנוסף (ואותו אחר שטרם נתפס) רב. בהינתן האמור, נכונה הקביעה לעניין המסוכנות הנשקפת מהעורר לשלום הציבור ורכושו.

יתרה מכך, נכונה אף הקביעה כי מסוכנותם נובעת גם מהתנהגותם שלאחר ביצוע העבירות, מהעובדה כי לא היה במחסום המשטרתי כדי להרתיע אותם ומניסיונם להימלט לאחר מכן ברכב וברגל, התנהלות המקימה בנוסף עילת מעצר של חשש להימלטות מאימת הדין.

9. על פי הפסיקה אליה מפנה בימ"ש קמא, קיים חשש שנאשם תושב הרשות יחמוק ממשפטו ולא יתייצב לדיון, שכן לא ניתן לאכוף את החוק בשטחי הרשות וקשה להתחקות אחר נאשם בשטח זה (בש"פ 6781/13 מוחמד קונדוס נ' מדינת ישראל) (04/11/13) ואף אם אין בכך לבד כדי להכריע בשאלת השחרור לחלופת מעצר, יש בכך משום שיקול כבד משקל. שיקולים נוספים, כפי שמנה בימ"ש קמא, הינם ביצוען של עבירות נלוות לכניסה לישראל, העובדה שעסקין בעורר שמיוחסות לו עבירות רכוש מרובות וכן קיומו של עבר פלילי.

10. לא נעלמה מעיני העובדה כי מדובר בעורר אשר נטען, כי בעבר שוחרר לחלופת מעצר ושב לדיוניו ולריצוי עונשו. אף אם היה מקום לזקוף עניין זה לזכותו, כפי שמציע בא כוחו, הרי שמשקלו של עניין זה אינו רב בהינתן מכלול הנסיבות כמפורט לעיל ובשים לב לכך שמדובר במי שחוזר ומבצע עבירות בישראל, ועניין ההרשעה בעבר ואף ריצוי העונש אינם מרתיעים אותו.

11. נוכח כלל נסיבות העניין שוכנעתי אף אני, בדומה לבימ"ש קמא, כי אין די בהפקדה כספית ובחתימה על ערבות צד ג' כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מן העורר ואת החשש להימלטותו מן הדין.

אשר על כן, הערר נדחה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים בהקדם.

ניתנה היום, ב' אב תש"פ, 23 יולי 2020, בהעדר
הצדדים.